

Danyiil Harmsz

REHABILITÁLÁS

M. Nagy Miklós fordítása

Minden dicsekvés nélkül mondhatom, hogy amikor Vologya fültövön vágott, és a homlokomra köpött, úgy elkaptam, hogy megemlegeti. A petróleumfőzővel csak utána estem neki, a vasalóval meg csak este. Úgyhogy egyáltalán nem halt meg azonnal. Semmit sem bizonyít, hogy a lábát még napközben vágtam le. Akkor még életben volt. Andrjusát pedig csak a lendülettől öltem meg, úgyhogy ezt nem tudom felróni magamnak. Miért került a kezem ügyébe Jelizaveta Antonovnával együtt? Teljesen fölösleges volt kiugraniuk az ajtó mögül. Azzal is vádolnak, hogy vérszomjas vagyok, vért ittam, mondják, de ez nem igaz, én csak felnyalogattam a vértócsákat és a vérfoltokat; elvégre az ember természetes igénye, hogy eltüntesse bármily jelentéktelen büntetének nyomait. Jelizaveta Antonovnáat sem erőszakoltam meg. Először is nem volt már kislány, másodszer pedig nekem a holttesttel volt dolgom, márpedig egy holttest nem panaszkodik. Hogy éppen szülés előtt állt? Na és? Kiszedtem én belőle a gyereket. Hogy olyan kis csenevész volt, nem életrevaló, az már nem az én hibám. És nem szakítottam én le a fejét, csak nagyon vékony volt a nyaka. Nem volt életrevaló, és kész. Való igaz, a csizmámmal szétkentem a padlón a kiskutyájukat. No de micsoda cinizmus egy kutya meggyilkolásával vádolni, amikor három emberi élet pusztult el úgyszólván a szemem láttára. A gyereket nem is számolva. Jó, rendben; elismerem, hogy mindebben fellelhető némi kegyetlenség a részemről. De bűncselekménynek tekinteni, hogy az áldozataimra ürítettem – ez, már megbocsássanak, abszurd. Az ürítés természetes emberi szükséglet, következésképpen a legcsekélyebb mértékben sem büntetendő. Ennélfogva, bár megértem védőügyvédem aggályait, bizakodom a teljes felmentésben.

Pjotr Aleskovszkij

A TÖRZSŐRMESTER

M. Nagy Miklós fordítása

Mikor részeg – ül a padon, a feje hátranyaklik, a szája kitéva. Nézi az eget. Mikor nagyon részeg – a térdére lógatja a fejét, és sír. Borostás arcán szétkeni a könnyeket mocskos, olajos kezével. A kölyköket sajnálja. Aztán megy, hogy megverje Nágyát. De az már kitanulta a dolgát – rögtön beleakaszkozik a hajába, és a körme egyenesen az öreg szemét keresi. Hát így élnek – ő folyton agyonkarmolva, Nágya kék foltokkal.